

Testi kulturánk megteremtése

II.

Csodálkozással halljuk, hogy a fővárosi tornatanítónók közt részben ellenszenvre talált az a tény, hogy a közoktatásügyi népbiztosság a tornatanítóképző programjába vette a *ritmikus és esztétikus mozgás lehetőségek megismertetését*. Ez az ellenállás még mindig a régi rendszer nyoma, az újtol való idegenkedés, mondhatnók félelem az, ami magyarázata, de korántsem menetsége ennek az ellenállásnak.

A szovjetállam kulturájának melegágya az iskola, éltető szerve a tanítósg. A cél: hogy minden gyermek az iskolában egyformán szivhassa magába mindazt a szépet és jót, amit az élet nyujthat neki, ismerje meg azokat az életlehetőségeket, amelyek számára nyilva állnak, de ismerje meg azt is, amit saját önje rejteget, amit ő adhat már most, vagy majd egyszer másnak, amit ő vetíthet másra, amit ő benne láthat meg és ismerhet fel más. Eppen ezért minden fejlődési eshetőséget, az iskolába, a tanítósg kezébe kell letennünk és azoknak, akik a modern tornarendszernek lényegét nem ismerték fel, nincs joguk ezt az újítást elítélő kritika tárgyává tenni. Csak azok a felelőtlen elemek tehetik ezt, akik nem értették meg a mesedélutánok jelentőségét sem, akik attól félték, hogy a mese nem a valóságot adja a gyermekeknek, hamis, nem lévő világot tár fel előtte, hamis ideológiával eltéríti az életlehetőségek útjáról — szóval házug képeket fest eléje. Ugyanczek a ritmikus, plasztikus mozgásban csak szinpadi hatásvadászatot, tetszeni és feltűnni vágyást látnak és nem a természetes mozgás lehetőségét és a zenés játékokot. Pedig nem így van, a mese is, a zene is csak a fantáziának ad munkát, csak a metamorphozisnak ad helyet. Aki tanuja lehetett már annak, hogy miképpen szabadul fel a test, miképp rázza le már megszokott bilincseit, ha a zene unsozlja, mondhatnók kényszeríti a mozgásra, az nem fogja kizárni az iskola programjából a ritmikus mozgást. Mert mi lesz az, amit a gyermek a tornaórák ilyen kibővítése folytán kap? Olyan zenés játék, mely végeredményben játékhoz vezet — csak azzal a különbséggel, hogy a természetes folytatólagos és esztétikus mozgás a gyermek tulajdonává és természetévé lesz, viszont a zene öntudatlanul külön

377.

Bicelo

433
Clarisse
magyarázat és tanítás nélkül mozgásra, még pedig kifejező mozgásra fogja a gyermeket bírni.

A hallás az ütemet, a ritmust a testbe juttatja, a zenét testi mozgássá alakítja és ösztönyszerűen a mozgásnak értelmet, megokolást és kifejezést kölcsönöz.

Természetesen más kérdés az, miképpen tudjuk a mozgást művészetté fokozni, miképpen tudjuk a tökéletes mozgásképességet kihasználni, miképpen tudjuk a mozgást, a zene és a történet kifejezőjévé tenni. Ez már nem az iskola feladata. Az iskola csak a lehetőségek bizonyos fokát képes felszínre hozni, csak a megismerésre vezet, ebből a megismerésből fakadó tudatos továbbképzés, a *szakképzés* csak egyesek kiváltsága, eredménye pedig az élvező publikum öröme lehet.

A mozgást tényleg művészetté tenni s a mozgás e nemével a művészetekre hatással lenni csak a jövő álma, mert mi tudjuk, hogy akik ma e téren dolgoznak, csak alapoznak, csak szemeket fűznek egy végtelen lánchoz.

Mi vágyódunk e kifejezési formára és bizunk benne, hogy e vágy s a vele járó munka kötelezettsége felszínre fogja hozni a mozgás összes kifejezési és művészi lehetőségeit.

Bierbauer Clarisse.

Farklya

5/14